

Jen pár dní mezi životem a smrtí

Věra Balková

Text a obálka: Věra Balková

Vydalo nakladatelství Nová Forma v roce 2015
Písecká 413, 375 01 Týn nad Vltavou – Malá strana
Tiskem Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2015
www.novaforma.cz

ISBN 978-80-7453-629-8

Knihu lze zakoupit na www.kniznieshop.cz

www.psychologiechaosu.cz

Ukázka z knihy

Jen pár dní mezi životem a smrtí

1. kapitola

Trvale zhoubná bolest a strach, hluboko zakořeněný, přestal ovládat pavučiny myšlenek jen s tichým nesouhlasem. Navzdory všemu minulému i současnému může být Daniela alespoň na okamžik šťastná. Bez výčitek. Spontánně potlačila vnitřní nepokoj a první den, dlouho plánované a do poslední chvíle utajované dovolené, odpočívala celé odpoledne na rozlehlém skalním útesu s podmanivým výhledem na klidný oceán shovívavě se lesknoucí v sluneční záři. Oči nechala přivyknout přemíře slunečního světla zářícího přírodou, která vydechovala doslova živoucí energii: vzdušný tanec racků, slaná vůně moře, jakási čistota a svůdnost nepoznaného.

Paprsky slunce se odrážely od mořské hladiny jako zářící odlesky broušeného diamantu. Daniela se snažila nevnímat čas a naplno si užívat neopakovatelné chvíle přítomného okamžiku. Čas – minuty, hodiny ani dny už nemají v jejím zbývajícím životě žádný význam. Nemá už žádné sny ani přání. K nikomu nepřipoutaná očekává už jen neodvratitelnou spravedlnost. Náhoda tomu tak chtěla? Nikoliv. Mladá žena sama nenávratně roztočila pomyslné kolo života, směrem odvráceným od všech dosavadních představ a životních plánů.

V těchto nevšedních okamžicích, prvního dne dovolené, Daniela zažívala bezprostřední vnímání času jako dlouho očekávaný a toužebný návrat opuštěné duše z nevlídné planiny měsíce. Bizarní skalnaté útvary připadaly jí z nenadání tak snadno pochopitelné. Má pocit, jakoby se v okolní krajině skrývalo tajemné, minulostí opuštěné starodávné město. Vzduch přesycený letními vůněmi se před očima tetelí a v jednotlivých vrstvách překrývá se jedna realita přes druhou v jakési panoramatické nehmatatelné virtuální realitě. Její mysl náhle ocitla se v těžkém mlhavém oparu, kdesi na hranici dvou světů. A v podivné časové smyčce přenesla se do starodávného lesa, plného mohutných stromů, jejichž hustě propletené větvoří zatajilo jejímu zraku existenci samotného nebe. Vnímala nenápadnou přítomnost přírodních duchů, oné vesmírné energie, která bývala dříve její nedílnou, vědomou součástí. Rozmlouvala se světem neviditelných energií, nenápadně snažily se připomenout jí pravdu, kterou před několika měsíci přestala žít.

Život je nekonečné navlékání korálků, pomyslela si Daniela, barevných i černobílých, bělostných jako pravé perly i černých jako bezměsíčná noc. Na mysl nám s nepostřehnutelnou pravidelností přicházejí inspirativní slova, ale obáváme se z nich vytvořit podivuhodné myšlenky. Mnohdy jsou naše obrazy matné, rozmazané a povrchní, nemáme čas ani touhu zaostřit svůj zrak a prohlédnout skrze roztrhané cáry mlhy. Převládá v nás neochota vidět. Mnohdy si ani neuvědomujeme, že svět tu vždy byl a bude nezávisle na naší existenci. Daniela se nadechla a podívala se do dálky. Vyšší záměr zůstává pro nás věčné tabu, tušíme existenci čehosi, ale naše vědomí dává přednost jistotám. Zjednodušujeme si vidění světa v přesně a snad i v přísně daných proporcích a formách. Vše

kolem nás zůstává hermeticky uzavřeno v začarovaném kruhu: sice toužíme po svobodě, ale nevyjdeme z kola ven, dokud se neprobudíme. Pomyslela si Daniela, v jakémsi podivném euforickém rozčilení.

Bezvětrí pominulo, od moře přišel příjemně chladivý vánek. Daniela se plně soustředila na okolní krajinu, pociťovala vysoké vibrace zachvívající se ve vzduchu a jemná smyslová vzrušení, která nechala prostoupit celým tělem. Všemi smysly vnímala nádherný a inspirující pohled na klidné moře a nevěšdní přírodu kolem, zahalenou v hřejivé sluneční lázni. Konečně na vlastní oči zažívala „ostrov snů“. Dovolená na Novém Zélandu byla už od studentských let jejím velkým, nedosažitelným přáním. Teprve nedávno jisté životní okolnosti zapříčinily, že zatoužila odjet někam, kde by nikoho nenapadlo hledat ji. Vzdala se naprosto všeho, co donedávna tvořilo její život. Sama v sobě popřela svou identitu, když svou vlastní duši neprozřetelně uvěznila v nekonečných pocitech viny.

Tichý oceán majestátně objímá tyto ostrovy především sopečného původu, protkané úžasnými vodopády a krásnými jezery v exotické, téměř panenské přírodě. V hlubokém vnitřním soustředění zavřela Daniela oči a na okamžik splynula s prostorem syté zeleně, s nadšením vdechovala neznámé esence vůní a zažívala nadpozemský pocit, jak se tento ostrov kdysi tvořil a zvětšoval explozivními výbuchy pradávných sopek. Opět se ocitla v jakémsi virtuálním světě a viděla, jak horká láva, svou zhmotnělou fantazií a nezkrotným dechem, utváří zátoky a sopečná pohoří. Ničím nezdolnou energií vyvrhuje do okolí vulkanické sklo a různé krystalky minerálů, a do skalisek a kamenů zapisuje postupem času – paměť věků.

Každý lávový kámen, každé semínko trávy, každičký strom i všechna voda v oceánu má svou nezaměnitelnou

paměť – jakýsi energetický otisk Absolutna, který po sobě zanechává vše živé i každá neživá hmota. Energie, jež tvoří sama sebe, neustále popisuje stránky vesmírné kroniky tajným písmem, zašifrovaným v tom hvězdném kosmickém prachu. Bývaly doby, kdy se Daniele zlehka dařilo v této otevřené knize života číst a jen tak se toulat v neprobádané krajině pravdy. Ale jen do chvíle, než své srdce uzavřela – tak nešťastně – do stínů temného podsvětí.

Ve vzácně povznesené náladě nechce se Daniele uvěřit, právě teď, jen pár hodin po zdoluhavém letu, že zdánlivě neskutečné sny se mohou splnit. Po dlouhých hodinách netrpělivého nadšení a vnitřního očekávání, přistálo letadlo za úsvitu v Austrálii, daleko od domova, na jižní polokouli. Danielu a všechny ostatní cestující přivítalo mezinárodní letiště v Sydney. Těšila se na krásné město, ležící na pobřeží Tasmanova moře. Velmi litovala, že jí nezbyl čas alespoň na krátkou prohlídku. Během hodiny totiž navazoval další let do Aucklandu, velkého přístavního města na severním ostrově Nového Zélandu.

Nenadálá euforie prvotní šťastné a veselé nálady pozvolna vyprchala a v protikladu, opětovně, nechtěně a bezmocně, dostavil se smutek. Posledních pár měsíců je Daniela ovládána nepříjemnou proměnlivostí svých nálad. Jako bych to ani nebyla já, pomyslela si, jako by se uvnitř mého těla rozpínala jiná, nezvaná a nevíтанá bytost, a rozdělovala mé vědomí na dvě poloviny – navzájem se nesnášející. Jako bych žila dva životy v jednom těle. V zamyšlení se rozhlížela kolem sebe. Nádherná země, povzdechla uznale.

Na krátký okamžik se smířlivě usmívala.

Bludička? Zašeptala do větru podivnou otázku a čekala na odpověď.

Daniela se stále marně pokouší zbavit se nepříjemných a zničujících pocitů, že nedobrovolně přežívá v jakési bublině, v jejímž nitru zastavil se proud nekonečného času. Že stala se obětí neodpuštělného omylu a nežije svůj život. Jako světluška nad močálem, zbloudilá v osamocení, odevzdaně čekající na osudové nahodilosti. Neustále hledající sebe sama, daleko za pomatenou myslí, za neproniknutelnou hranicí vlastního ega, které má své vlastní myšlenky. Marně snaží se číst mezi řádky, a odhalovat všechna podivná tajemství mysli. Ta bublina není v duhových barvách, jak by se snad mohl někdo mylně domnívat. Je bezbarvá, bez lesku, nevznáší se, nepluje volně a nespoutaně prostorem. Zatížená tmou, z vlastního přičinění, propadá se stále hlouběji do beznaděje. Tichá esence prázdnoty, žízeň po životě, slepecká hůl na přechodu do neznáma.

Proč vlastně? Jen osamělé podvědomí, uzavřené v dočasné nevědomosti, zná odpověď. Nešťastné pravdě se už nebrání. Nad jejím nebem je tíha, olověná zátěž, která nesmazatelně provází každý nový den, jako zmagnetizovaná bláznivými chapadly, jakési obludné chobotnice, zmítajícími se mezi dobrem a zlem. Střídavě oblačno, vzácně slunečno, častěji pláč. Tak nezvladatelný, jako přívalový déšť. Kam poděl se šťastný smích? Zbyla jen duševní roztržštěnost.

Může snad smrt, jen tak bez dovolení, bez varování zaklepat na něčí dveře? Smrt je ta nejreálnější realita, jaká nás kdy může potkat. Je to ta nejpravdivější pravda a vůbec nic s tím nenaděláme. Obzvlášť, pokud jsme přesvědčeni, že přišla naší vinou. Nic tě neopravňuje k tomu, aby ses litovala, pomyslela si Daniela. Ani touha pochopit, proč se to muselo stát. Co je to vlastně sebelítost? Jak se dá tento skličující pocit přesněji definovat? Není to nakonec jen

převlečený, promyšleně maskovaný strach? Energie nenasytné bytosti, ničemu nepodobné v reálném světě? Mé svědomí ospravedlňuje se samo před sebou či snad se mi vysmívá? Vzala do dlaní hrst drobných kamínků a rozhodila je kolem sebe. Byla nervózní a rozhodně už dál nechtěla poslouchat všechny ty nepříjemné, nezvané a vtíravé myšlenky.

Snažila se marně. Ony neposlouchaly ji.

Jen já jsem vinna! To já jsem zavinila zbytečnou a nesmyslnou smrt mojí malé holčičky, zašeptala. Zavřela oči, jako už tisíckrát od toho dne, a v duchu objímala Anetku. Rty semknuté bolestí, srdce se dere z hrudi ven.

Přímořský vánek se slanou vůní načechral dlouhé černé vlasy, Danielou projel nečekaně mrazivý chlad, až se otrásla. Přestože slunce, ten rudý pomeranč nad obzorem, padající již k soumraku, stále ještě příjemně hřálo a prodlužovalo stíny okolní krajiny. S jeho každodenním západem za horizont přichází pomyslná smrt denního boha světla. Co je jeho cílem a naplněním? Zaplavovat mocným, kosmickým světlem duše zbloudilých? Je si sebe vědomo? Spanilá bytost opředená bájnými bohy, snad všech starověkých kultur – Slunce. Má vlastní vůli? Mám ji já? Daniela se stále znovu snažila, alespoň na chvíli zapudit nepříjemný sled samozvaných myšlenek. Ponořila své já do prostoru a celou svou duší vnímala všudypřítomnou barvu podvečerního nebe. Modrou barvu idealismu a inspirace, podněcující snění s otevřenými očima. Moře v zapadajícím slunci si pohrávalo s indigově modrou, vyvolávající klid duše a náhlé intuitivní myšlenky. Okolní příroda vyprávěla, v barevné tónině, nikdy nekončící příběh o zrození a opětovném zániku.

Přesně za měsíc, druhého března, by měla Anetka páté narozeniny, připomíná si Daniela smutnou pravdu. Už

brzy je společně oslavíme. A nikdo a nic nám v tom nezabrání. Nikdo a nic! Měsíc osamocené dovolené, obklopená okázalou krásou Nového Zélandu, a pak? Potom konečně zas obejmu své děvčátko. Ten poslední den, řekla tiše do větru. Oči přimhouřené, myšlenky nezvladatelné. Již brzy, jen za několik málo dní, moje existence zcela zprůzrační. Potom konečně přijde tolik očekávaná rovnováha a mé tělo zaplaví příliv štěstí, a pak možná přijde poznání – co je nirvána. Proudý slz tiše smáčejí její tváře.

Hodnou chvíli Daniele trvalo, než si stačila uvědomit, že drobně prší. Rozhodla se pro návrat do malého, pronajatého domku na nedaleké pláži, když v tom ji záblesk intuice přinutil zvednout hlavu a podívat se do dálky. Zůstala stát jako ohromená. Měděný kotouč rozžhaveného slunce, na obzoru koupající se již v moři, měla v zádech, přesto intenzivně vnímala, jak sluneční paprsky prosvětlují padající déšť. To zlatavé světlo obarvilo drobné kapky v nádhernou, přenádhernou duhu, vznášející se nad panorámou zelených kopců v dálce – přesto coby na dosah. Přimhouřila oči a viděla, jak vlnění paprsků světelné energie přemluvilo bílé světlo, odít se do palety měňavých barev. V překvapených očích mladé ženy zrcadlí se duhové spektrum, úchvatné všeobjímající rozlohou a jasností barev. Ve vnějším okraji tančí zářivě červená, lemovaná krajkou světle oranžové a žluté. Zelená s modrou se vzájemně překrývají a zlehka přecházejí v matnou fialovou, magicky se vzdalující v nedohledném jemnomotném světě. Při pohledu na oblouk neskutečně krásné duhy, jakou ještě nikdy v životě neviděla, zabírající téměř celou klenbu nebe, podtrženou krajinou jako od malíře, přestala Daniela plakat.

Už jako dítě milovala přírodní úkazy. Bouřky i pohled na rozvětvené blesky, přeskakující mezi mraky, nebe plné načechraných oblak, těch sněhově bílých oblaků, jež podněcují fantazii k tichému snění. Někdy jí oblaka svými tajuplnými tvary dokonce odpovídala na všetečné otázky. Nikdy se nebála hněvu přírodních bohů, ani nepředvídatelných zvrátů a nečekaných událostí. Povídala si s barevnými červánky, které s jistotou prozradí, že zítra bude krásný den. Milovala pohled na vždy tajuplnou hvězdnou oblohu a na nádherný a ničím nepřekonatelný měsíc v úplňku. To vše v ní vzbuzovalo posvátnou úctu a respekt k přírodě. Už tehdy začínala pomalu chápat, svým dětským rozumem, že všechno souvisí se vším. V souladu s přírodním děním vytvářela si tak vlastní nadhled, s jakým se dívala na svět kolem sebe. Dokázala vidět věci jen těžko hmatatelné a zpřístupněné jen doširoka otevřeným očím, viditelné jen bytostem vymykajícím se z běžného, spícího, stále ještě neprobuzeného davu většiny pozemšťanů

V mystickém smyslu je pro Danielu život člověka v civilizovaném světě smutnou záležitostí, pokud nedokáže včas otevřít své srdce přirozenosti bytí v souladu s přírodou. Smíří-li se člověk s neustálým a jen těžko ukojitelným stavem nekonečných tužeb a věčně nesplněných přání, nikdy nenalezne jeho duše klid. Nikdy dříve se Daniela nezabývala malichernostmi, učila se spoléhat především na sebe a naslouchat instinktu přímo z hlubin nitra. S nadějí věřila, že vše v jejím životě se odehrává v souladu s jejím přesvědčením a na základě uvážlivých rozhodnutí, která vždy mohla ovlivnit vlastní volbou. Některé volby činila na vědomé a některé na nevědomé úrovni, ale vždy jen sama za sebe. Měla se teprve naučit, že s příchodem rodiny a dítěte už není nic tak jednoduché, jak se zdálo.

Patrně jsem nic nepochopila, myslí si mladá žena právě teď. Všechno bylo špatně, svůj život jsem prostě nezvládla! Nebála se, přiznat si smutnou pravdu. Podivně smutné oči zrcadlí pravdu, se kterou se nedokáží smířit, vyzářují zklamání a rezignaci, vypovídají o bolesti na duši, strachu a pocitech viny. Vzduch se veškeré naděje na nový život. Ačkoliv Daniela věděla, že některé události či zážitky se časem z naší vědomé paměti vytratí. Uložené informace se přesunou do nevědomé paměti, do podvědomí. Zde však zůstanou uloženy navždy a mohou se kdykoliv nečekaně probudit. Ve vědomé i nevědomé paměti zůstávají informace a zážitky uloženy v podobě energetických impulsů nebo znamení a mohou být při vhodné příležitosti rozkódovány. A právě toho se Daniela nesmírně obávala – manifestace dřívějších nepříjemných událostí v její možné budoucí realitě.

Černé řasy lemují hluboký, s přicházejícím večerem již uklidněný pohled modrých očí, prostoupený už jen šerem stmívání. Nic netušící pastelově barevná duha vyvolala v Daniele zvláštní zážitek a vzpomínky na šťastné dětství.

